

[Poulsgaard]

rantere statsministeren for, at disse ophidsede landmænd var for ingenting at regne mod de ophidsede borgere, der bliver i dette land, når man nu til foråret først siger: I skal føre frie forhandlinger, dem vil vi overhovedet ikke blande os i, men så samtidig siger: men det, I får, stjæler vi fra jer igen bagefter.

Jeg havde for resten et spørgsmål om det til statsministeren sidste onsdag, men da var statsministeren jo ikke til stede, så det var udenrigsministeren, der svarede, men det må vi lade ligge. Man kan da imidlertid glæde sig over som fremskridtsmand, at den lønstigning til folketingsmænd, der var foreslået, har man i hvert fald droppet. Den turde man alligevel ikke gennemføre, det var for stærkt. Men tror statsministeren ikke – jeg synes på mange måder, at statsministeren har sådan en folkelig baggrund, som jeg kan lide ved statsministeren – at det ville have en psykologisk effekt, om man virkelig tog dette seriøst og nedsatte lønnen med disse 5 pct.? Det er ikke kroner og øre, det drejer sig om, men den psykologiske effekt. Det tror jeg ikke statsministeren vil være uenig med mig i, og derfor håber jeg så sandelig, at statsministeren virkelig vil tage seriøst på dette, for den psykologiske baggrund skal være i orden.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Ja, der er jo mange mærkelige årsager til, at man kan blive opmærksom på, at der også er andre lande, der har økonomiske problemer. En gang imellem, når man diskuterer økonomi herinde i folketinget, kan man næsten få indtryk af, at de store økonomiske problemer, vi har, ikke skyldes den internationale situation, men er noget ganske enestående for Danmark. Derfor er jeg sådan set meget glad for henvisningen til Belgien. Jeg kunne henvise til mange andre lande.

Men det er regeringens opfattelse, at man ikke skal give sig til at tage enkelte gruppers lønfastsættelse ud af det almindelige løndannelsessystem. Vi har fra regeringens side gang på gang understreget, at det vil være rimeligt at fastholde den solidariske lønpolitik, og det er også den, der kommer til at få indflydelse, tror jeg, på udviklingen i den kommende tid. Det er i øvrigt også den, der rent faktisk har påvirket lønudviklingen her i samfundet i de senere år.

Det fremgår af hr. Poulsgaards begrundelse, at spørgeren i virkeligheden tænker på lønningerne både til ministre og til medlemmer af folketinget, og derfor skal jeg bare for en ordens skyld understrege, at det er ikke regeringen, der bestemmer lønningerne for folketingsmedlemmerne. Det er folketinget selv, og jeg har altså forstået, at de tanker, der har været fremme på dette område, i og for sig også af folketinget selv ikke er blevet vurderet som noget, der skulle fremmes.

Og så synes jeg, jeg skal sige til hr. Poulsgaard, der jo er dygtig til at være meget forarget over lønudviklingen, at jeg håber, hr. Poulsgaard er klar over, at mellem de mennesker, der har haft den største reallønstilbagegang i dette samfund, er de offentligt ansatte og i særlig grad de højtlønnede – i særlig grad statsministeren, for nu at sætte sagen en lille smule på spidsen. Jeg forlanger ikke, at hr. Poulsgaard skal have medlidenhed med mig. Jeg vil gerne understrege, at jeg synes, at når vi står i en udvikling som den, vi står i, skal vi acceptere det, men det er en kendsgerning, at min realløn er en af dem, der er gået stærkest tilbage i de senere år. Jeg beklager mig ikke. Det er nødvendigt, og mange må indstille sig på noget tilsvarende.

Poulsgaard (FP):

Jeg fik ikke noget at takke for, men jeg kan da oplyse statsministeren om, at jeg i hvert fald ikke har medlidenhed med statsministeren på grund af hans lønniveau. Det kan vi hurtigt blive enige om. Vi kan også meget hurtigt blive enige om, hr. statsminister, at det er folketinget, der selv fastsætter sine lønninger – jeg har ikke fået det med i spørgsmålet, men jeg har det med i begrundelsen, for jeg tænker på det hele. Men jeg tror, det vil have en gavnlige effekt over for folketingsmedlemmerne, hvis regeringen først nedsatte sine lønninger og regeringen sagde til sine egne partifæller herinde: vi skal sætte lønnen lidt ned. Jeg tror, det ville hjælpe os gevaldigt, hvis vi kunne få statsministeren til det. Men det kan vi ikke.

Så siger statsministeren: enkelte grupper. Ja, ministre er selvfølgelig en enkelt gruppe, det er jeg da nok klar over, men lad det nu være med den solidariske lønpolitik.

Nej, jeg er ikke forarget over lønudviklingen, hr. statsminister. Det, jeg er forarget